

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Π. Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΘΗΡΩΤΕΑ 42 ΜΗΝΩΝ
'Από τῆς 1 'Ιανουαρίου ἕως 1 'Ιουλίου
'Εσωτερικοῦ δρ. 6.—'Εξωτερικοῦ δρ. χρ. 8.

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δωρεά πρὸς τὴν «'Αναπλάσιν» καὶ τὴν ἐν Πύργῳ Σχολὴν τῶν Ἀπόρων. — Ἐξω τῶν Ἀθηνῶν. Κήρυγμα ἐν Αἰγίνῃ, Πόρῳ καὶ Ἀστρεῖ. — Διήλωσις. — Ὁ ἱεροκλήρις τοῦ νομοῦ Εὐβοίας. — Ὁμιεὶς καὶ οἱ ἄλλοι. — Παύλου Ζανέ, τὰ τελικὰ αἶτια (κατὰ μετάφρασιν Νικ. Ι. Γαλανοῦ). — Εὐαγγελικὸν Κήρυγμα Παναρέτου Χ. Δουληγέρη. Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ. Πονηροὶ καὶ ἱστοτελεῖς φονεῖς τοῦ δικαίου καὶ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ. — Νεοελληνικὴ μετάφρασις τῶν Ἀπάντων τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὶς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ὑπὸ Μιχαὴλ καὶ Νικολάου Ι. Γαλανοῦ. — Ἡ ὕψις τῶν κορασιῶν. — Ἡ ἀπλότης τοῦ βίου. — Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον. — Κήρυγμα «'Αναπλάσεως»

ΔΩΡΕΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ «'ΑΝΑΠΛΑΣΙΝ», ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΝ ΠΥΡΓῳ ΣΧΟΛΗΝ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

Ἡ κ. Ἰωάννα Α. Γεωργιάδου ἐδῶρκε πρὸς τὴν «'Αναπλάσιν» δρ. ἑβδομήκοντα, τριάκοντα δὲ πρὸς τὴν Σχολὴν τῶν Ἀπόρων τὴν ἰδρυμένην καὶ διευθυνομένην ὑπὸ τῆς ἐφορίας τοῦ ἐν Πόρῳ Τμήματος τοῦ Συλλόγου τῆς «'Αναπλάσεως».

ΕΞΩ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΗΡΥΓΜΑ ΕΝ ΑΙΓΙΝῃ, ΠΟΡῳ ΚΑΙ ΑΣΤΡΕΙ

Ὁ διευθυντὴς τῆς «'Αναπλάσεως» πανοσιολογιώτατος ἀρχιμανδρίτης κ. Παναρέτος Δουληγέρης τὴν μὲν προπαρελθούσαν ἐβδομάδα ἐκήρυξεν ἐν ταῖς φυλακαῖς Αἰγίνης, ἐπὶ δὲ καὶ ἐν τῷ αὐτόθι ναφ, καὶ ἀκολούθως, διὰ τὸ ὑπερπληροῦσθαι τὸν ναόν, καὶ ἐν ὑπαίθρῳ, τὴν δὲ παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐκήρυξεν ἐν Πόρῳ εἰς διαφόρους κεντρικὰς θέσεις. Ἡ προθυμία τῆς συρροῆς ἀνεπτύχθη καὶ ἐδῶ τσαύτη, ὥστε, διὰ τὸ μὴ χωρεῖν τὴν ζήτην, πολλοὶ ἡμερῶντο ἐπιβάντες πᾶν παρὰ τὴν ἀετὴν λέμβον. Ἀλλὰ τὸ πρὸ πάντων παρήγορον

εἶνε τὸ ὅτι εἰς τὰς ὁμιλικὰς προσήρχοντο ἄνθρωποι καὶ οἱ ἄνδρες τοῦ ἐν Πόρῳ Προγυμναστηρίου τὸ παράδειγμα λαμβάνοντες ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῆς Διοικήσεως αὐτῶν, ἤτις, καὶ ἐπιδεικνύουσα αἰσθήματα εὐλαβοῦς εὐνοίας πρὸς τὸν κ. Δουληγέρην, ὥρισεν ὅπως ἐκάστοτε ἕμβος σηματοφοροῦσα χρησιμεύη πρὸς τὴν μετάθεσιν τοῦ εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τοῦ Πόρου, ὅπου τῷ παρῆχον ἀδελφικὴν ξενίαν ὁ ἡγούμενος καὶ οἱ μοναχοί. Ὁ πατὴρ Δουληγέρης μὲς ἐξέφρασε τὴν χαρὰν τοῦ διὰ τὸ ὅτι εἰς πολλοὺς τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ, ἀνωτέρους καὶ κατωτέρους, εὖρε ζηλευτὰ αἰσθήματα εὐσεβείας, ἐγνώρισε δ' ἡμῖν, ὅτι, καθὰ τὸν ἐβεβαίωσεν ἡ Διοίκησις τῆς Προγυμναστηρίου, πολὺ ἐπέδρασεν εἰς τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν μόρφωσιν τῶν παρ' αὐτῷ ἀνδρῶν ὁ τελευταῖον γενόμενος διορισμὸς ἐφημερίου εἰς τὸ ἐν Πόρῳ Προγυμναστήριον.

Ὁ συντάκτης καὶ ἐκδότης τῆς «'Αναπλάσεως» ἐπιθυμῶν νὰ ὑποβοηθήσῃ κατὰ τι τὴν θρησκευτικὴν ταύτην κίνησιν, ἔγραψε πρὸς τὴν Διοίκησιν τοῦ Προγυμναστηρίου δηλώων ὅτι ὁ ἀποστέλλῃ ἐβδομαδιαίως πρὸς αὐτὴν ὑπὲρ τῶν ναυτῶν πέντε φύλλα «'Αναπλάσεως», πρῶτος, ἂν δὲν ᾔνε ἐπαρκὴ, νὰ προσθῇ ἄλλα πέντε.

Ὁ πανοσιολογιώτατος κ. Δουληγέρης τὴν ἐβδομάδα ταύτην συνεχίζει τὸ ἔξω τῶν Ἀθηνῶν κήρυμά του, μεταβάς εἰς Ἀστρες.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐνεκα τῶν περιουσιῶν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς «'Αναπλάσεως», αἵτινες θὰ συνεχισθῶσι, παρακαλοῦνται οἱ ἀνταποκριταὶ καὶ οἱ συνδρομηταὶ αὐτῆς, ὅπως τὰς διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ περιοδικοῦ ἐπιστολάς καὶ τὰς συνδρομὰς πέμψωσι πρὸς τὸν κ. Μιχ. Ι. Γαλανόν, πρὸς δὲ τὸν κ. Δουληγέρην ἀπευθύνωσι μόνον τὰς προσωπικὰς πρὸς αὐτὸν ἐπιστολάς.

Ο ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΕΥΒΟΙΑΣ

Μετά πολύμηνον δοκιμασίαν και εὐδοκίμησιν ἡ «Ἀνάπλασις» θεωρεῖ καθήκον της ν' ἀναφέρῃ εὐφύμως τὴν δρᾶσιν τοῦ ιεροκήρυκος τοῦ νομοῦ Εὐβοίας, ιερολογιωτάτου κ. Θεοφυλάκτου Παπακωνσταντίνου. Ἀκούραστος και ἐποικοδομητικός ἐν τῇ κηρύγματι, κατέστησεν ἕνα τὰς συμπυκνῶν και τὴν ὑπόληψιν τῶν Χηλιδίων διὰ τὸ φλογερὸν και ἀγνὸν τοῦ ζήλου του, διὰ τὸ κόσμιον και ἀδιόκλητον τοῦ ἡθους του, και διὰ τὴν στέφουσιν τοὺς τρόπους αὐτοῦ ἐπισείκειαν και ταπεινοφροσύνην. Τὰ αἰσθημάτων ταῦτα τῶν Χαλκιδίων, διερμηνευθέντα διὰ τοῦ τύπου, μᾶς ἐγείναν γνωστὰ και δι' ἐπιστολῶν πολλῶν, αἰτινες ἀποσπένδουσιν θερμὴν εὐγνωμοσύνην και σφοδρὸν ἐνθουσιασμόν ὑπὲρ τοῦ ιεροκήρυκος των, ἡμεῖς δέ, σιγήσαντες μέχρι τοῦδε, διότι κατ' ἀρχὴν θεωροῦμεν ὅσοπον τὴν περὶ τοὺς ἐπαίνους σπουδὴν, ἐκφράζομεν ἤδη τὴν μεγάλην ἡμῶν χαρὰν διὰ τὴν καρποφόρον διακονίαν τοῦ ιεροκήρυκος Εὐβοίας, και εὐχόμεθα ὅπως προκόψῃ λαμπρότερον ἐντὶ περισσώτερον κοπιᾶζων και ἀφθονώτερον καρπορῶν.

Τὸ δὲ πλεόν παρήγορον εἶνε δι' ἐδόθη μία ἐντι ἀπόδειξις τῆς εὐσεβοῦς διαθέσεως τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅστις, συναντῶν κληρικὸς μὲ ἱκανότητα διδασκῆς, ἀλλὰ και μὲ πλουσιμότηματα ἀρετῆς, ὅχι μόνον δὲν ἀδιαφορεῖ πρὸς αὐτοὺς οὐδὲ τοὺς καταφρονεῖ, ἀλλὰ και ἐξεγείρεται εἰς θερμὴν ὑπὲρ αὐτῶν συμπάθειαν και τιμὴν και ἀγάπην.

ΗΜΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

Δὲν ὑπάρχει χειρότερον ἄγνοια ἀπὸ τὴν ὑφισταμένην εἰς τὰς πρὸς ἄλλους σχέσεις μας και τὸν τρόπον τῆς πρὸς αὐτοὺς συμπεριφορᾶς μας.

Τὸ Εὐαγγέλιον δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ ὠφελώμεθα ἐκ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ μᾶς δεικνύει τὸν τρόπον τῆς ὠφελείας. Κι ἐνταῦθα συνίσταται εἰς τὸ νὰ δίδωμεν ὑπὲρ αὐτῶν περισσώτερον ἀπὸ ὅσα αὐτοὶ μᾶς δίδουν, ὑπερβάλλοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ἀμοιβαῖον ἰνδιαφέρον, κοπιῶντες ὑπὲρ αὐτῶν και ὅταν ἀκόμη αὐτοὶ εἶνε καθ' ὁλοκληρίαν ἀδιάφοροι πρὸς ἡμᾶς.

Διότι ὅστις ζῇ μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του, κατὰ πλάνην φρονεῖ, δι' ἐξυπηρετεῖται και προάγει τὰ συμφέροντά του· ἀπ' ἐναντίας τὰ φθείρει και τὰ καταστρέφει. Ὑπὲρ τοῦ ἑαυτοῦ του ζῇ ὅστις και ὑπὲρ τῶν ἄλλων ζῇ. Καὶ ἰδρῶτες ἐπαφελείς ἐκείνοι εἶνε, οἵτινες χύνονται ὑπὲρ τοῦ πλησίον.

Ὁ ἐγωιστὴς θὰ ἀπολεσθῇ· ὁ ἀγαπῶν θὰ ζήσῃ. Ὁ Κύριος δὲν θὰ μᾶς δικαιώσῃ δι' ὅσα ἐκ τῶν ἄλλων ἐλάβομεν, ἀλλὰ δι' ὅσα πρὸς τοὺς ἄλλους ἐδώκαμεν. και τὴν θέσιν μας και τὴν ἀξίαν μας στερεώνουν ὅχι αἱ ὠφελίαι, τὰς ὁποίας ἡρπάζομεν, ἀλλ' αἱ ὑπηρεσίαι αἱ καλὰς, τὰς ὁποίας προσεφέραμεν.

Ζητεῖς τὸ ἰδικόν σου; Ἀριστος τρόπος ἐπιτυχίας εἶνε ὁ ὑποδεχθεῖς ὑπὸ τοῦ Παύλου. Ποῖος οὗτος; Νὰ ζήτῃς και τὰ

τῶν ἄλλων, ἥτοι νὰ ἐργάζῃσαι και νὰ κοπιᾶζῃς και διὰ τὰ συμφέροντα τῶν ἄλλων.

Τοιοῦτος κανὼν βίου δὲν ἐξυψώνει μόνον ἡθικῶς τὰ ἄτομα, ἀλλὰ και προάγει τὴν κοινὴν εὐημερίαν. Ἡ ἔδρα τοῦ κοινωνικοῦ κακοῦ μὴ δὲν κείται εἰς τοῦτο, ὅτι ὁ καθὲς θέλει νὰ ζῇ μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του, θεωρῶν τοὺς ἄλλους ξένους, ὅχι δὲ σπανίως και ἔχθρους;

Ἐντεῦθεν ἡ ἀδιαφορία, ἀλλὰ και ὁ ἀγὼν και ἡ μάχη, μία ἀπαισία ἐργασίας ἀλληλοσφάγματος και ἀλληλοσφοδρᾶς, κατὰ τὴν ὁποίαν τραυματίζομεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, και καταντῶμεν ἀμοιβαίως θύματα και φονεῖς.

Τὸ ὑπερέχειν εἰς τὸ ὠφελεῖν τοὺς ἄλλους, δὲν εἶνε μόνον ὑπερτάτη ἀγάπη τοῦ πλησίον, ἀλλὰ και ὑπερτάτη ἀγάπη τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἐὰν διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἡ τιμὴ θὰ δοθῇ εἰς τοὺς ὑπηρετοῦντας πρὸς τὸ καλὸν τῶν ἄλλων, ἀλλὰ και ἡ ἐξασφάλισις τῶν ἀτομικῶν και τῶν κοινῶν συμφερόντων ἐν τῇ κόσμῳ τοῦτ' ἔστι μόνον ἐκεῖ ἐπιτυγχάνεται ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ ἀρχή, δι' ὃ εὐεργετῶν καρδίῃ περισσώτερον παρὰ ὁ ὑπὸ αὐτοῦ εὐεργετούμενος. Καὶ ἡ εἰρήνη και ἡ ἁρμονία και ἡ χαρὰ τοῦ κόσμου δὲν θὰ προέλθῃ ἀπὸ ἐπιστήμην και τέχνην, ἥτις, ὅταν ἦνε γυνὴ ἀπὸ Χριστοῦ, ἄρα και ἀπὸ ἀγάπης, πολλαπλασιάζει και ἐπιτείνει τὴν μάχην, ἄρα και τὰ θύματα, ἀλλὰ θὰ προέλθῃ ἐκ τῆς κοινωνικῆς ἐπικρατήσεως τῆς χριστιανικῆς ἀρχῆς, δι' ὃ ἐργαζόμενος ὑπὲρ τοῦ ἑλλου εἶνε ἀνώτερος αὐτοῦ, και ὅτι αἱ προσπάθειαι τοῦ καθενὸς πρέπει νὰ τείνουν εἰς τὸ νὰ ἐξυπηρετῇται τὸ κοινὸν καλόν, εἰς τὸ ὅποιον μόνον δύναται νὰ ἔχῃ ἀσφάλειαν και τὸ ἀτομικὸν συμφέρον.

ΠΑΥΛΟΥ ΖΑΝΕ

ΤΑ ΤΕΛΙΚΑ ΑΙΤΙΑ

Κατὰ μετάφρασιν Νικ. Ι. Γαλανοῦ
(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

Θεωροῦντες τὴν σκοπιμότητα ὡς νόμον φυσικόν, και ὅχι ὡς νόμον ὀρθολογικόν τοῦ πνεύματος, ἔχομεν τὸ πλεονέκτημα, ἐὰν δὲν ἀπατώμεθα, τοῦ ἀπομακρύνειν τὴν γενικὴν προκατάληψιν τῶν ἐπιστημόνων κατὰ τῶν τελικῶν αἰτίων. Διὰ τὸ πρόβλημα οἱ ἐπιστήμονες δεικνύονται τόσο ἀντιθετοὶ πρὸς τὰ τελικὰ αἰτία· διότι ἐπὶ μακροῦς αἰῶνας ἔκαμιν ἀρχὴν τῶν τελικῶν αἰτίων μίαν ἀρχὴν ἐκ τῶν προτέρων, τὴν ὁποίαν ἤθελον νὰ ἐπιβάλλωσιν εἰς τὴν ἐπιστήμην τόσο πολύ, ὅσον τὴν ἀρχὴν τῆς αἰτιότητος. Διὰ πᾶν πρᾶγμα ἐξήτεον ἀπὸ τὸν ἐπιστήμονα ὅχι μόνον τίς εἶνε ἡ αἰτία αὐτοῦ, ἀλλ' ἀκόμη τίς ὁ σκοπὸς του, ὡς ἐὰν ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ τὸν γνωρίζῃ. Ἐπιβάλλοντες εἰς αὐτὴν τὴν ἀναζήτησιν τῶν σκοπῶν τὸν ἑαυτοῦ νὰ ἀποστρέψῃ τὴν σκέψιν ἀπὸ τὴν ἀναζήτησιν τῶν αἰτίων. Οὗτος εἶνε ὁ ἀνυπόφορος ζυγὸς εἰς τὸν ἐπιστήμονα, διότι τῷ ἀφαιρεῖ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἀναζητήσεως. Ἀλλ' ἐὰν ἡ σκοπιμότης, ἐντὶ

νὰ ἦνε νόμος ἐκ τῶν προτέρων τοῦ πνεύματος, ἦνε ἀπλῶς τάσις τῆς φύσεως, τί ἐμποδίζει τοῦ ἐπιστήμονος νὰ ἀποδέχωνται μίαν ταυτέτην τάσιν, ἀφοῦ ἀποδέχονται ἄλλας ὅχι ὀλιγώτερον ἀκαταλήπτους; και μάλιστα πᾶσα ἰδέα τάσεως ἐν γένει, ὡς εἶδομεν, δὲν ἐμπεριέχει ἤδη μᾶλλον ἢ ἥττον τὴν σκοπιμότητα;

Ἐὰν ἡ πρότασις αὕτη, ἂν πρᾶγμα ἔχει σκοπὸν τινα, δὲν ἦνε εἰ μὴ γενικεύσας ἐμπειρικῇ, μᾶλλον ἢ ἥττον εὐλογος, εἶνε προφανές ὅτι δὲν δύναται νὰ χρησιμεύτῃ ὡς ἀρχή. Ἐντεῦθεν τὸ ζήτημα ἀλλίσσεται ὅψιν. Μὴ γνωρίζοντες ἐκ τῶν προτέρων ὅτι πᾶν πρᾶγμα ἔχει τέλος τι, πῶς δυνάμεθα νὰ γνωρίσωμεν ἰδιαιτέρως, δι' τοιοῦτόν τι εἶνε τέλος; Διὰ τίνος σημείου θὰ ἀναγνωρίσωμεν, ὅτι πρᾶγμα τι εἶνε τέλος; Ἐὰν ὑπάρχῃ ἀρχὴ τις τελικῶν αἰτίων, δὲν συνίσταται λοιπὸν αὕτη εἰς τὸ νὰ εἰπωμεν, ὅτι ὑπάρχουσι τέλη, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ μάθωμεν διὰ τίνος γίνεται γνωστὸν τέλος τι, και πῶς σκοπὸς τις διακρίνεται ἀπὸ ἐν ἐξαγόμενον. Ἰδοὺ τὸ ἀληθὲς πρόβλημα. Τὸ νὰ ἐπιβεβαιώμεν σκοπὸν τινα σημαίνει νὰ ἐπιβεβαιώμεν εἰδός τις αἰτίας· ὑπὸ τίνος συνθήκας μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ βεβαιώσωμεν τοῦτο τὸ εἶδος τῆς αἰτίας μᾶλλον παρὰ ἄλλο τι; Ἰδοὺ τὸ ζήτητόν. Ἡ ἐκ τῶν προτέρων ἐπιβεβαιώσις τῆς σκοπιμότητος εἶνε μία πλεκτάνη τοῦ νοῦ θροῦ λογικοῦ. Τὸ πρόβλημα εἶνε πολὺ λεπτότερον και χρήζει ἐπιμελεστέρας ἀναζητήσεως. Θὰ ἦνε τὸ ἀντικείμενον τῆς παρούσης πραγματείας.

Πρὶν ἢ προσεγγίσωμεν τὸ πρόβλημα τοῦτο εἰς τὰ ὅρια, τὰ ὁποῖα μόλις ἐθέσαμεν, ἔς σημειώσωμεν ἀκόμη, διὰ νὰ δεῖξωμεν τὴν ἀνεπάρκειαν και νὰ καθορίσωμεν μετὰ ἀκριθείας τὴν θέσιν τοῦ ζητήματος, διατυπώσας τινὰς τὰς ὁποίας ἔδωκαν περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς σκοπιμότητος.

Ἰδοὺ ἐπὶ παραδείγματι πῶς ὁ Reid ἐκθέτει και διατυπῶν τὴν ἀρχὴν τῶν τελικῶν αἰτίων· «Τὰ προφανῆ τεκμήρια τοῦ νοῦ και τοῦ σχεδίου ἐν τῷ ἀποτελέσματι δεικνύουσι σχέδιον και νοῦν ἐν τῇ αἰτίᾳ». Εἶνε εὐκόλον νὰ ἰδωμεν, ὅτι τοῦτο δὲν εἶνε πρώτη ἀρχή, ἀλλὰ συνέπεια τῆς ἀρχῆς τῆς αἰτιότητος· εἶνε μία μερικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ σχολαστικοῦ τούτου ἀξιώματος ἀπὸν ὅτι περιέχεται ἐν τῷ ἀποτελέσματι περιέχεται ἐν τῇ αἰτίᾳ· ἀρχὴ ἥτις αὕτη δὲν εἶνε ἀπληθύνουσα πάσης δυσκολίας. Ἀλλως τε, ἡ ἀρχὴ τοῦ Reid ἐξεφράσθη ὑπὸ τύπον, τὸν ὅποιον θὰ ἡδυνάτῃ τις νὰ μεμψθῇ ὡς ταυτολογίαν· διότι, ἐὰν ὑπάρχωσιν ἐν τῷ ἀποτελέσματι σημεῖα νοῦ, προκύπτει ἐξ αὐτοῦ ὅτι εἶνε ἀποτέλεσμα νοῦ· ἀλλ' οἱ ἀρνούμενοι τὸ συμπέρασμα ἀρνοῦνται ἀκριβῶς, ὅτι τὰ σημεῖα ταῦτα, ἐξ ὧν συμπεραίνει τις τὸν νοῦν, εἶνε σημεῖα νοῦ· και τοῦτο πρόκειται νὰ ἀποδειχθῇ.

Ἀλλ' ἡ μᾶλλον ἐνδιαφέρουσα παρατήρησις ἡ δυναμένη νὰ γείνη ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Reid, εἶνε ὅτι ἡ διαβεβαίωσις τοῦ νοῦ δὲν εἶνε εἰ μὴ πόρισμα τῆς ἀρχῆς τῶν τελικῶν αἰτίων, ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἀρχή. Ὅταν θὰ ἀποδείξω ὅτι ὑπάρχουσι σκοποὶ ἐν τῇ φύσει, θὰ δυνάμην νὰ συμπεράνω, ἐκ τούτου ὅτι ἡ φύσις ἔχει αἰτίαν διανοητικὴν (καίτοι ὑπάρχουσι φιλοσοφῶντες ὡς ὁ Ἀριστοτέλης Hegel και Schopenhauer, οἵτινες χωρίζουσι τὴν σκοπιμότητα ἀπὸ

τοῦ νοῦ)· ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς ζήτημα εἶνε νὰ γνωρίσωμεν ἐὰν ὑπάρχωσι σκοποὶ, και εἰς τί συνίστανται ταῦτα τὰ τεκμήρια τοῦ σχεδίου, τὰ ὁποῖα θὰ μᾶς ἐπιτρέψωσιν αὐθεντικῶς νὰ συμπεράνωμεν περὶ τῆς σκοπιμότητος ἐν τῇ φύσει, και κατόπιν περὶ νοητικῆς αἰτίας ταύτης τῆς σκοπιμότητος. Ὅλαι αὗται αἱ ὀφεί, τότε διάφοροι και διακεκριμέναι, και τὰς ὁποίας ἀναγκαῖον εἶνε ἐν τούτοις νὰ εὐκρινώσωμεν, ὑπάρχουσι συγκεχυμέναι ἐν τῇ ἀξιώματι τοῦ Reid.

Αἱ διακρίσεις αὗται, ἀπ' ἐναντίας, εἶνε καθαρῶς ἐνδεαιγμέναι ἐν τῇ διατυπώσει ταύτῃ τοῦ Βοσουέτου, τῇ καλῇ καὶ φιλοσοφικωτέρῃ δυνάμει γνωρίζομεν· ἀπὸν ὅτι δεικνύει τὰξιν, λέγει, ἀναλογίας καλῶς εἰλημμένους, και μέσα κατάλληλα, διὰ νὰ κάμωσιν ὀρισμένα ἀποτελέσματα, δεικνύει ἐπίσης σκοπὸν τινα ὀρισμένον· κατ' ἀκολεῦσθαι σχέδιον ἐσχηματισμένον, νοῦν κανονικὸν και τέχνην τελείαν». Βλέπει τις ὅτι διὰ τὸν Βοσουέτον ἡ ἀρχὴ περιλαμβάνει δύο μέρη και δύο διαβεβαιώσεις διακεκριμένας. Ἀπὸ τὴν ὑπαρξίν τέλους ὀρισμένου, τοῦ ὁποῦ τὰ σημεῖα ἡ τεκμήρια εἶνε αἱ καλῶς εἰλημμέναι ἀναλογίαι. Βον τὴν διαβεβαίωσιν περὶ νοῦ, τῆς ὁποίας ἡ ἀπόδειξις ἐξάγεται ἐκ τῆς ὑπόρξεως τελῶν. Τὸ σχέδιον, ὁ νοῦς, ἡ τέχνη δὲν ἐπιβεβαιοῦνται εἰμὴ ὡς πορίσματα τῆς σκοπιμότητος.— Ἐὰν ὑπάρχωσι τέλη, ὑπάρχει νοῦς; Ζήτημα πρὸς συζήτησιν μετὰ τῶν ὁπαδῶν σκοπιμότητος ἀσυνειδήτου. Ὑπάρχουσι τέλη; διὰ τίνος θὰ τὰ ἀνεγνώριζέ τις; Ζήτημα πρὸς συζήτησιν μετὰ τῶν ὁπαδῶν τοῦ τυφλοῦ μηχανισμοῦ τῆς φύσεως. Ταῦτα τὰ δύο ζητήματα λοιπὸν πολὺ καλῶς διεκρίθησαν ὑπὸ τοῦ Βοσουέτου. Ἐπὶ πλεόν βλέπει καθαρώς, ὅτι ἡ δυσκολία εἶνε ἀκριβῶς νὰ μάθωμεν τί τὸ σημεῖον τῆς σκοπιμότητος. Δὲν λέγει μὲ τὸν τρόπον ἀόριστον ὡς ὁ Jouffroy· «Πᾶν ὃν ἔχει τέλος τι»· διότι τοῦτο ἐστὶ τὸ ζήτητόν. Δὲν προβαίνει εἰς μίαν ταυτολογίαν ὡς ὁ Reid· «Ἐὰν ὑπάρχωσιν ἀναλογίαι καλῶς εἰλημμέναι, κατάλληλοι δι' ὀρισμένα ἀποτελέσματα, ὑπάρχουσι τέλη»· και ἐπὶ πλεόν· «ἐὰν ὑπάρχωσι τέλη, ὑπάρχει νοῦς». Ἡ διατύπωσις εἶνε λοιπὸν ἐξαισία και πολὺ στερεά. Ἐν τούτοις θὰ ἡδυνάτῃ τις νὰ υποβάλῃ ὑπὸ κρίσιν μερικὰς λέξεις. Εἶνε ἀληθὲς π. χ. ὅτι ἡ τάξις ἐμπεριέχει πάντοτε σκοπὸν τινα; τοῦτο θὰ ἐξηγηθῇ ἐκ τῆς ἐννοίας, τὴν ὁποίαν θὰ δώσῃ τις εἰς τὴν λέξιν τάξις. Τί κανονικώτερον ὑπάρχει ἀπὸ τὰς χημικὰς συνθέσεις; Ἐχουσιν αὗται σκοπὸν τινα; τοῦτο τὸ ἀρνοοῦμεν. Δὲν ὑπάρχει τάξις πλεόν ἀκριβῆς ὅσον ἡ τάξις τῆς μηχανικῆς. Ἐν τούτοις εἶνε ζήτημα νὰ μάθωμεν ἐὰν ἡ μηχανικὴ ὑπόκειται εἰς τὴν κυριότητα τῶν τελικῶν αἰτίων. Δὲν θέλω νὰ εἰπῶ ὅτι ἐκπεζῶν τις τὴν ἰδέαν ταύτην τῆς τάξεως, δὲν θὰ ἐτελεῖται μὲ τὸ κάμη νὰ ἐξέλθῃ ἡ ἰδέα τῆς σκοπιμότητος· ἀλλ' αἱ δύο αὗται γνώσεις δὲν εἶνε περιπεριβιβαμένα ἐκ πρώτης προσεγγίσεως. Ὁ Βοσουέτος λέγει ἀκόμη, ὅτι πᾶν ὅτι δεικνύει μέσα κατάλληλα εἰς τὸ νὰ κάμωσιν ὀρισμένα ἀποτελέσματα, δεικνύει διὰ τούτου τέλος ὀρισμένον. Θὰ ἡδυνάτῃ τις νὰ μεμψθῇ ἐνταῦθα ταυτολογίαν· διότι εἶνε ἀληθέστατον ὅτι τὸ μέσον ὑποθέτει τὸ τέλος· ἀλλὰ διατὶ; καθόσον τὸ μέσον ὀρίζομεν

νον εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει πρὸς τέλος τι εἰς τρόπον ὥστε τὸ ζήτημα νὰ μὴ ῥυθμίσῃ ἐν ὑπάρξει τῆς, εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς τὸ νὰ μὴ ῥυθμίσῃ ἐν ὑπάρξει μέσῃ καθέ-
σον, ἐν δὲ τῶν μέσων ὁ Βασανισμὸς ἵκνῃ ἀπλῶς ἐν γέ-
ναι, ὡς τὸ κῆρυξ συγχάκει, αἰτίας καταλλήλους εἰς τὸ νὰ
παράγῃ ἐν ἀποτέλει, τότε ἡ ἀρχὴ εἶνε ψευδής· διότι
τοιαῦται αἰτίαι δὲν ἀποδεικνύουσιν οὐδαμῶς τὴν ὑπαρξί-
τελῶν· π. χ. ἡ σύνθεσις τοῦ ἀεγρόνου καὶ ὕδρογόνου εἶνε
καταλλήλότης διὰ τὴν παραγωγή ὕδατος· δὲν ἐκτεταται ὅτι ἡ
φύσις ἐν ταῖς συνθέσεσι ταύταις ἔσχε σκοπὸν τὴν παραγωγὴν
τοῦ ὕδατος· καὶ τοῦτο ὑπολείπεται νὰ καταδείξωμεν.

Ἐν περιλήψει ἡ τελικὴ αἰτία δὲν δύναται νὰ τεθῇ ἐκ
τῶν προτέρων ὡς συνθήκη ἀναγκαῖα τῆς σκέψεως. Ὁραῖται
νὰ ἀναζητηθῇ καὶ νὰ ἀποδειχθῇ διὰ τῆς ἀναλύσεως καὶ τῆς
ἐρεῦνης. Τοῦτο ἔσται τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔργου τούτου.

Ἡ ἀναζήτησις αὕτη ἀπ' αὐτῆς ἀποσυντίθεται εἰς δύο
προβλήματα. 1ον Ἡ σκοπιμότης εἶνε νόμος τῆς φύσεως ;
2ον Τίς εἶνε ἡ πρώτη αἰτία τοῦ νόμου τούτου ;

Τὰ δύο ταῦτα ζητήματα εἶνε λίαν διακεκριμένα καὶ πολ-
λοι ἐπισκοπεῖς συμβαλόντες, διότι τὰ ἔχουσι συμμίζει. Ὁ
τὰ πραγματευόμενον κατωρριζόμενος εἰς δύο διαφορά βιβλία.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

ΠΟΝΗΡΟΙ ΚΑΙ ΙΔΙΟΤΕΛΕΙΣ ΦΟΝΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἀγαπητοὶ ἀνογνωσταί,

Οἱ πονηροὶ καὶ ἰδιοτελεῖς ἄνθρωποι τὸ πολὺ πολὺ στέ-
γουσιν εἰς τὴν τῶν πάντων ἰσοπέδωσιν, κατ' οὐδένα δὲ τρό-
πον παραδέχονται ἀντιθέσιν των, κατὰ τοῦ ὁποῖου τὰ πάντα
καταμηνανται καὶ εἰς φόνον ἡθικὸν καὶ σωματικὸν εὐχε-
ρέστατα προδίδουσιν, ἵνα μὴ προσβληθῇ τὸ ἐλεεινὸν ἐγώ-
των ἀπὸ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἄλλου. Καὶ ἂν πρόκειται ὁ ὑπε-
ρέχων νὰ σώσῃ ὁλόκληρον τὸν κόσμον ἀπὸ τὰ δαιμόνια του,
αὐτοὶ εἶνε προθυμοὶ νὰ θυσιάσωσι τὸ συμφέρον ὁλοκληροῦ
τοῦ κόσμου, ἀρκεῖ νὰ μὴ φανῇ ἡ σμικρότης αὐτῶν καὶ νὰ μὴ
ζημιωθῇ τὸ ἅγιον ἐγώ των. Εἰλικρινεῖα, συνείδησις, δικαιο-
σύνη, αὐταπάρνησις εἶνε πράγματα ἀκατάληπτα καὶ ξένα
δι' αὐτούς.

Μὲ τὸν Χριστὸν οἱ τοιοῦτοι δὲν ἔχουσιν οὐδεμίαν σχέσιν,
λέγοντες δ' ὅτι εἶνε χριστιανοὶ βεβηλοῦσι τὴν χριστιανικὴν
πίστιν, τὴν ὁποῖαν ἐμπράκτως ἀρνοῦνται ὡς ἄλλοι Ἰουδαῖοι
ἀρνηταὶ καὶ φονεῖς τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς τοῦ Τυφλοῦ δίδει ἐν τῇ
πρόσωπῃ τῶν φονερῶν καὶ ἰδιοτελῶν Ἰουδαίων καὶ Φαρι-

σαίων πιστοτάτην τὴν εἰκόνα πολλῶν ψευδοχριστιανῶν καὶ
ψευδοανθρώπων τῆς στείρας ἐποχῆς ἡμῶν.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐμὶλῶν ἐν τῇ ἱερῇ περὶ τῆς ἀποστο-
λῆς καὶ τῆς θαλάσσης καταγωγῆς αὐτοῦ καὶ ἐλέγχων τὴν πό-
ρῶσιν τῶν ἀπιστούντων κινεῖ τὸν φθόνον καὶ τὸ μῖσος τῶν
Ἰουδαίων, οἵτινες ἐξήτουν νὰ τὸν φονεύσωσι διὰ λιθοβολι-
σμοῦ· ἀλλ' αὐτὸς ἐξελθὼν τοῦ ἱεροῦ διήλθε διὰ μέσου αὐ-
τῶν ἀβλαβῆς, ἐξερχόμενος δὲ εἶδε τυφλὸν τινα ἐκ γενετῆς
καθήμενον καὶ ζητούντα παρὰ τῶν διαβατῶν ἐλεημοσύνην
τούτων εὐσεβῶν καὶ πρὸς πίστωσιν τῆς θεότητος αὐ-
τοῦ θαυματουργικῶς ἐθεράπευσεν.

Τὸ τοιοῦτον ἀντὶ νὰ ἐκπλήξῃ τοὺς φθονερούς Ἰουδαίους
καὶ πείσῃ αὐτοὺς νὰ ἀναγνωρίσωσι τὴν ὑπεροχὴν τοῦ θαυ-
ματοργήσαντος Ἰησοῦ καὶ ὁμολογήσωσι τὴν θεότητα αὐ-
τοῦ, διότι οὐδεὶς ἕως τότε τυφλὸς ἐκ γενετῆς εἶχε ἀνα-
βλέψῃ, τοῦναντίον τοῦ κῆρυξ νὰ ἐπιμένωσιν ἐκ φθόνου εἰς
τὴν πόρῶσιν τῆς καρδίας αὐτῶν, καὶ οὐ μόνον τὸν εὐεργέτην
δὲν ἀναγνωρίζουσιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ εὐεργετηθέντος στρέ-
φουσι τὰ πικρὰ βέλη των. Καὶ πρῶτον τινες τούτων ἀμρι-
σθητοῦσι τὴν τοιούτητα τοῦ θεραπευθέντος λέγοντες, ὅτι
ἄλλος τις ἄνθρωπος αὐτῷ ἔστιν. Ἐκεῖνος (ὁ ἴδιος) ἔλεγεν,
ὅτι ἐγὼ εἶμι (1). Κατόπιν θέσαντες αὐτὸν ὑπὸ ἀνάκρισιν
ἡρώτων «Πῶς ἀνεψώθησάν σου οἱ ὀφθαλμοί ;» (2) καὶ ἀφ' οὗ
τοῖς διηγῆθαι λεπτομερῶς τὰ τῆς θεραπείας αὐτοῦ (3), ἐξήτουν
παρ' αὐτοῦ ἀγνοοῦντος ποῦ ἦτο ὁ Ἰησοῦς.

Μετὰ ταῦτα φέρουσιν αὐτὸν εἰς τοὺς Φαρισαίους, οἵτινες
τὸν θέτουσιν ὑπὸ ἀνάκρισιν περὶ τοῦ πῶς ἐθεραπεύθη, καὶ
ἀφ' οὗ ἤκουσαν καὶ οἱ Φαρισαῖοι τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὁμολογίαν,
τότε τῇ λέγουσι περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ὅτι δὲν εἶνε «Παρὰ τοῦ
Θεοῦ, διότι παραβαίνει τὸ Σάββατον» δηλαδὴ εὐεργετῇ
κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου. Ὁ θεραπευθεὶς ὅμως κλείει
τὰ φθονερὰ αὐτῶν στόματα λέγων λογικώτατα, ὅτι εἶνε ἀδύ-
νατον ἄμαρτωλός ἄνθρωπος, ὡς ἔλεγον αὐτοί, νὰ κάμῃ
«τοιαῦτα σημεῖα». Καὶ πάλιν τὸν ἐρωτῶσι πῶς αὐτὸς
θεωρεῖ τὸν Ἰησοῦν, καὶ τοῖς ἀπαντᾷ ὅτι τὸν θεωρεῖ ὡς «Προ-
φήτην»· αὐτοὶ δὲ στενοχωροῦνται καὶ πάλιν ἀπιστοῦσιν
«ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν» (4). Φωνοῦσι τοὺς γο-
νεῖς τοῦ ἀναβλέψαντος· καὶ τοὺς ἐρωτῶσιν ἐὰν ἦνε αὐτὸς ὁ
υἱὸς των, περὶ τοῦ ὅποιου λέγουσιν ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη, καὶ
πῶς τώρα βλέπει, καὶ αὐτοὶ βεβαιοῦσιν ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ υἱὸς
των καὶ ὅτι ἐγεννήθη τυφλός, ἀλλὰ πῶς βλέπει δὲν γνωρί-
ζουσιν, εἰπόντες ἕνα καὶ φρόν, ἀλλὰ ὅς ἐρωτήσωσιν τὸν ἴδιον, ὅτι
ἔχει ὥριμον ἱλικίαν νὰ τοὺς πληροφορήσῃ.

Καλοῦσιν οἱ φοβεροὶ ψυχοβόλοι καὶ πάλιν τὸν θερα-
πευθέντα καὶ τῇ λέγουσι νὰ δοῇ τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος τὴν
ἐθεράπευσε καὶ οὐχὶ τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν, διότι αὐτοὶ
(ὡς εἰλικρινεῖς ἄνθρωποι !) γινώσκουσιν, ὅτι αὐτὸς εἶνε ἁμαρ-
τωλός ! Καὶ ἐκεῖνος τοῖς ἀπήντησεν εὐστοχώτατα εἰπὼν
ὅτι, ἂν ὁ Ἰησοῦς ἦνε ἁμαρτωλός ! δὲν γνωρίζει, τοῦ ὅπερ

(1) Ἰωάν. 9. (2) Αὐτῶν 10. (3) Αὐτῶν 11—12.
(4) Αὐτῶν 18.

ὅμως γνωρίζει καὶ βεβαιῶς εἶνε τοῦτο, ὅτι ἀπὸ τυφλὸς
ποῦ ἦτο, τώρα βλέπει ! (1)

Καὶ πάλιν οἱ καλοὶ Φαρισαῖοι ἀρχίζουν νὰ τῷ ἀποτεινῶσι
τὰς ἰδίας ἐρωτήσεις λέγοντες· «Τί ἐποίησέ σοι ; Πῶς
ἤνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς ;» (2). Ἐπὶ τέλους τοὺς
ἀντιτάζει, καὶ ἵνα ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν φλυαρίαν αὐτῶν, τοῖς
λέγει· ἐγὼ σὰς εἶπα καὶ δὲν με ἠκούσατε· τί πάλιν με ἐρωτᾶ-
τε ; καὶ πειρακτικῶς τοὺς ἐρωτᾷ μήπως θέλουσι νὰ γίνωσι μα-
θηταὶ τοῦ Ἰησοῦ· αὐτοὶ δὲ τὸν ἀελοιδόρησαν· εἰπόντες,
ὅτι, ἂν αὐτὸς εἶνε μαθητὴς ἐκεῖνου, αὐτοὶ εἶνε τοῦ Μωϋσέως
εἰς τὸν ὁποῖον ἐλάλησεν ὁ Θεός, αὐτὸν δὲ, τὸν Ἰησοῦν, οὐδὲ
τὸν γνωρίζουσι πῶθεν εἶνε. Τότε δὲ καὶ αὐτὸς λαβὼν πλει-
τερον θάρρος, τὸ ὁποῖον ἐμπνέει ἡ εὐγνωμοσύνη καὶ ἡ ἐκτί-
μησις πρὸς τὸν εὐεργέτην, πρὸς δὲ καὶ φωτισμὸν τῶν ὀφθαλ-
μῶν τῆς ψυχῆς του, ἐπιτυχέστατα ἐλέγχει καὶ διδάσκει τοὺς
ἀρνούμενους τὸν Κύριον φθονερούς Ἰουδαίους καὶ Φαρισαίους,
λέγων τὸ τοῦτο ἀκριβῶς εἶνε τὸ ἀνεξήγητον, ὅτι ἡμεῖς οὐκ
οἶδατε πῶθεν ἔστι, καὶ ἀνέωξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς.
Οἶδαμεν δὲ, προσθέτει, ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ
ἀκούει· ἀλλ' ἐὰν τις θεοσεβῇ καὶ τὸ θέλημα
αὐτοῦ ποιῇ, τοῦτο ἀκούει. Ἐκ τοῦ αἰῶνος, λέ-
γει, τυφλοῦ οὐκ ἤκουσθη, ὅτι ἤνοιξέ τις ὀφθαλ-
μούς, γεγεννημένους. Καὶ ἐπάγεται· «Εἰ μὴ ἦν
οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὕτως.» (3)

Τότε πυροποληθέντες ὑπὸ τοῦ μίσους διὰ τὸν ἐλεγχον
ὑβρισαν αὐτὸν λέγοντες· «Ἐν ἁμαρτίαις σου ἐγεννήθης
δύλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς ; καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν
ἐξω.» (4)

Μαθὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς, ὅτι τὸν ἐξέβαλον ἐξω καὶ εὐρών
αὐτὸν τὸν ἠρώτησεν ἐὰν αὐτὸς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς
ἀπιστούντας Ἰουδαίους καὶ Φαρισαίους, πιστεύῃ αὐτὸν τὸν
υἱὸν τοῦ Θεοῦ· ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς δὲν ἔγνωκε τὸν
Ἰησοῦν, τὸν ἠρώτησε ποῖος εἶνε ἵνα πιστεύῃ· ἀκούσας δ' ὅτι
εἶνε αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἀεῶρακε καὶ μετὰ τοῦ ὁποῖου λαλεῖ,
εἶπε· «Πιστεύω, κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτόν.» (5)

Τὸν τύπον τῶν ἐν ἀπάσας ταῖς ἐποχαῖς πονηρῶν καὶ
ἰδιοτελῶν, τῶν στεργόνων τὸ πολὺ εἰς μίαν ἰσοπέδωσιν,
ἀλλὰ καὶ εἰς ταύτην ἐν ὑπὸ πιστεύουσιν ὅτι δὲν παραβλά-
πτεται τὸ ἅγιον ἄπομόν των, τὸν εὐρίσκομεν ἐν τῇ προ-
σώπῃ τῶν διαληφθέντων ἐν τῇ Εὐαγγελίῳ Ἰουδαίων καὶ
Φαρισαίων, ἐξ ὧν ὑπάρχουσι πλείστοι ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς
ἐποχῇ.

Ὅστις θέλει νὰ ἴδῃ μήπως καὶ αὐτὸς εἶνε ψευδοχριστι-
ανός, ἄς ἐξετάσῃ τὴν συνείδησίν του ἂν ἔχῃ φθόνον, ἐὰν
αἰσθάνηται στενοχωρίαν τινὰ βλέπων τὸ καλὸν καὶ τὴν πρό-
δον τοῦ ἄλλου· ἡμεῖς ἔχουσι αὐτὸν τὸν σάρκα, αὐτὸ τὸ δηλη-
τήριον εἰς τὴν ψυχὴν του, τότε οὔτε οἱ σταυροὶ τὸν κάμνουσιν
Χριστιανόν, οὔτε ἡ προσέλευσίς του εἰς τοὺς Ἱερὸς Ναοὺς,
οὔτε αἱ προσφοραὶ καὶ αἱ ἀνημέμναι λαμπάδες, οὔτε τὸ κα-
λυμμαῦχι ἀκόμη, διότι ὁ ἀκούων καλὸν τι διὰ τὸν ἄλλον

(1) Ἰωάν. 9. 25. (2) 26. (3) Αὐτ. 30—33. (4) Αὐτ. 34.
(5) Αὐτῶν 38.

καὶ ἡμέσως καταμηνόμενος τὸ πῶς θὰ ἀμνησθήσῃ τὴν
ἐξίαν τοῦ ἄλλου, τὴν ἀρετὴν καὶ τὰ προτερήματα αὐτοῦ,
δὲν ἀνέκει εἰς τὸν Χριστὸν, ἀλλ' εἰς τὸν φθονερὸν καὶ μισούντα
τὸ καλὸν Διάβολον, καὶ μπορεῖ μὲν νὰ αυτοκαλῆται Χριστι-
ανός ἀλλ' αὐτοκαπτᾶται· αὐτὸς λέγει διὰ τῶν φθονερῶν ἐρ-
γων, ἐμπράκτως μετὰ τῶν Ἰουδαίων καὶ Φαρισαίων· «Οὐκ
οἶδα τὸν Ἰησοῦν πῶθεν ἔστι.»

Ἐθε, ἀγνοεῖται ἀναγνώσται, νὰ μὴ ὑπάρχωσι μεταξὺ
ἡμῶν οἱ μὴ εἰδότες ἕνα καὶ φθόνου τὸν Ἰησοῦν, οἱ ἀνοήτως
ἐμπράκτως τὸν Ἰησοῦν, ἀλλὰ πολὺ τὸ φοβεῖμαι, διότι συ-
στηματικῶς ἐπικρίσεις φθόνου ἐξέρχονται ἐκ τοῦ στόματος
τῶν πλειστών σήμερα, ἐνθ' οὐδὲ τοὺς βλάψαντας ἡμᾶς
πρέπει νὰ φθονῶμεν εὐτυχούντας, ἀλλὰ νὰ παρακαλῶμεν τὸν
Ἰησοῦν ὑπὲρ τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ὑπὸ Μιχαήλ καὶ Νικολάου Ι Γαλανοῦ

Ἐξεδόθη, σὺν Θεῷ, καὶ τὸ δέκατον τεύχος τῆς νεοελληνι-
κῆς μεταφράσεως τῶν Ἀπάντων τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν
Ιωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, οὗτω δὲ ἀπερτίζεται ὁ Δ'.
τόμος τοῦ ὅλου ἔργου. Πρὸς πληροφάνειαν τῶν ἀναγνωπτῶν
τῆς «Ἀναπλάσεως» περὶ τοῦ ἐμπριεχομένου ἐν τῇ τόμῳ
τούτῳ πνευματικοῦ πλοῦτος καταχωρίζομεν αὐτόθι τὸν πί-
νακα τῶν περιεχομένων του συνταχθέντα οὕτω, ὥστε ν'
ἀποτελῇ καὶ καθ' ἑαυτὸν ἀνάγνωσμα λίαν ἐνδιαφέρον καὶ
ἐποικοδομητικόν.

Ἡ δὲ ἀρχεται ἡ ἔκδοσις τοῦ Β' τόμου κατὰ τεύχη ὡς αὐτῶς
μετὰ δὲ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ὅλου ἔργου, Θεοῦ εὐδοκούντος
θὰ ἐκδοθῇ εἰς ἰδιαιτέρον τόμον ἐκ 15—20 τυπογραφικῶν
φύλλον ἢ βιογραφία τοῦ κορυφαίου τῶν διδασκάλων καὶ ῥη-
τόρων τῆς Ἐκκλησίας, ἧς θὰ προτάσσεται καλλιτεχνικώτατη
εἰκὼν αὐτοῦ. Ὁ τόμος οὗτος δοθήσεται εἰς τοὺς συνδρομη-
τάς δωρεάν.

Περιεχόμενα τοῦ Δ' τόμου τῆς νεοελληνικῆς μεταφράσεως τῶν Ἀπάντων τοῦ Χρυσοστόμου.

Πρὸς τοὺς ἀναγνώστας.
Ἐπίμνημα εἰς τοὺς δύο λόγους πρὸς Θεόδωρον ἐκπεσόντα.
Λόγος α' συμβουλευτικὸς εἰς Θεόδωρον ἐκπεσόντα.
α'. Ὅτι ἡ ἐλπίς φέρει σωτηρίαν, ἡ δὲ ἀπελπίσις ὀλεθρον.
β'. Θρηνοὶ τοῦ Χρυσοστόμου διὰ τὴν πτώσιν τοῦ Θεοδώ-
ρου καὶ συνέχεια περὶ ἐλπίδος καὶ ἀπελπίσεως.

γ'. Ὅτι ὁ Θεὸς συγχωρεῖ διὰ τῆς μετανοίας καὶ τοὺς
ὑποπεσόντας εἰς πολλὰ καὶ βαρύντα ἁμαρτήματα. Παρα-
δείγματα τῆς μακροθυμίας καὶ φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν

πρόσωπον του Ναβουχοδονόσορος, του 'Αχαάβ, του Μανασσά και των Νινευιτών.

δ'. 'Απόδειξις του ότι ο Θεός συγχωρεί και τους πεσόντας εναντίους, αφού πάλιν μετανοήσωσι διὰ τῆς παραβολῆς τοῦ ἐνὸς, προστάτου και τοῦ ἀσώτου υἱοῦ.

ε'. 'Ότι ἡ γένεσις διὰ τὸν Σατανᾶν ἔχει γέννη, διὰ δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἡ αἰώνιος βασιλεία, και ὅτι τὴν ἐκ τῆς μετανοίας ἐλπίδα μόνον εἰς τὸν ἕξιν πρέπει νὰ ἀποβάλλωμεν.

ς'. 'Ότι ὁ διατηρῶν τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας δύναται νὰ ἀνερωθῇ και νὰ εὕρῃ τὸ πρᾶγμα αὐτόλον, ἀρκεῖ νὰ κάμῃ ἀρχὴν πρὸς ἀλλαγὴν βίου, και ὅτι ὁ 'Ιούδας θὰ ἐσώζεται, ἂν δὴν ἀπηλπίζετο.

ζ'. Διεκτρα γήθησις τῆς ματαιότητος τοῦ εὐτυχοῦς κοσμοῦ βίου, και περὶ τοῦ πυρὸς και τοῦ σκότους τοῦ ἔξου και περὶ τῆς φρίκης αὐτοῦ, και περὶ τῆς αἰωνίου τιμωρίας τοῦ σώματος και τῆς ψυχῆς.

η'. Περιγραφή τῆς αἰωνίου καὶ ἀφθάρτου ζωῆς τοῦ οὐρανοῦ καὶ περὶ τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου και τῆς ἀνταποδόσεως.

θ'. Προτροπὴ θερμὴ και εὐχλωτος πρὸς τὸν Θεόδωρον διὰ νὰ ἀνακτήσῃ τοὺς θεοὺς χαρακτηρήσας· περὶ κάλλους σωματικοῦ και κάλλους ψυχικοῦ· περὶ συμπαθείας τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἁμαρτάνοντας, και περὶ ἔρωτος αὐτοῦ πρὸς τὰς μετανοούσας ψυχάς.

ι'. Τί εἶνε τὸ κάλλος τῆς 'Ερμιόνης, τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς, τῆς φωνῆς, τοῦ στόματος καὶ τῶν παρειῶν, και πόσον ὑπερῶν εἶνε τὸ κάλλος τὸ πνευματικόν.

ια'. 'Όι οἱ ἄνθρωποι ὄχι μόνον τὰ τραύματα τοῦ σώματος, ἀλλὰ και τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς πρέπει νὰ περιποιῶνται.

ιβ'. Προτροπὴ θερμὴ πρὸς τὸν Θεόδωρον, ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς βίον σώφρονα και μεταστρέψῃ εἰς χαρὰν τὴν τωρινὴν λύπην τῶν φίλων του.

ιγ'. 'Ότι ἡ αὐτοκατάκρισις και τὰ δάκρυα δὲν ὠφελοῦσιν, ὅταν λείπῃ ἡ ἐλπίς τῆς συγχωρήσεως, και ὅτι ἡ ἀπελπίσις φέρει πρὸς τὴν βεθουμίαν, ἢ δὲ ἐλπίς πρὸς τὸν ἀγῶνα και τὴν ἐνεργίαν ἢ διώξιν τῆς διορθώσεως.

ιδ'. 'Όι θὰ ζυγισθῶσιν αἱ πράξεις μας και θὰ νικήσωσιν ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων τὸ πλῆθος θὰ κλίνη πρὸς τὰ κάτω τὴν ζυγαρίαν· και ὅτι θὰ γένῃ δίκαισις πῶν δικαίων ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῆς ἀρετῆς των.

ιε'. Θερμὴ προτροπὴ πρὸς τὸν Θεόδωρον, ὅπως ἀνεγερθῇ ἀπὸ τῆς πτώσεως, και διὰ τῆς ἐλπίδος και τοῦ καλοῦ βίου γένῃ λαμπρότερος παρὰ πρῖν.

Λόγος Β'. Πρὸς τὸν αὐτὸν Θεόδωρον.

α'. 'Ότι φοβερὰ ἡ θέσις τοῦ λιποτάκτου τῆς 'Εκκλησίας, και ὅτι οἱ ἐπιμένοντες νὰ πολέμωσι κατὰ τοῦ διαβόλου, και ἐὰν καταπέσωσι, θὰ ἐγερθῶσι και θὰ νικήσωσι.

β'. 'Ότι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ταχέως πίπτει, ἀλλ' ἐὰν θέλῃ, και ταχύτερον ἀνεγείρεται· παραδείγματα ἐκ τοῦ Δαυὶδ και τοῦ Σολομώντος.

γ'. Σύγκρισις τῆς ἐξουσίας, τοῦ πλοῦτος και τῆς δόξης τοῦ κόσμου πρὸς τὴν χριστιανικὴν ἐλευθερίαν· και ὅτι ὁ

γάμος, τὸν ὁποῖον θέλει νὰ κάμῃ ὁ Θεόδωρος, λησμονῶν ὅτι ἀφιέρωσε τὸν αὐτὸν τοῦ ὀλοκληροῦ εἰς τὸν Χριστόν, εἶνε μοιχεία.

δ'. 'Ότι ὁ Σωτὴρ καταστέλλει τὴν φλόγα τῶν ἡδονῶν και φέρει πρὸς τὸν κινδυνεύοντα δρόσον και αὔραν.

ε'. 'Ότι οὔτε ὁ ἁμαρτωλὸς γέρον πρέπει νὰ ἀπελπιζέται, ὅτι δὲν θὰ συγχωρηθῇ, ἀλλ' οὔτε ὁ νέος νὰ ἀναβῇ τὴν μετάνοιαν θερρῶν εἰς τὴν νεότητά του.

ς'. Αἱ μέριμναι τοῦ γάμου και τοῦ κόσμου και ἡ ἐν Χριστῷ ἐλευθερία και ἀρετὴ· αἱ τρικυμῖαι και τὰ καυρία τοῦ πλάγους τοῦ βίου, και ἡ ἀσφάλεια τοῦ Χριστιανοῦ.

ζ'. 'Ότι οἱ ἐν Χριστῷ ζῶντες κερδίζουν και τὸν παρὶντα βίον και τὸν μέλλοντα· ὁ ἐπιλογος.

Πρὸς τοὺς πολέμιους τῶν παρακινούντων πρὸς τὸν μοναστικὸν βίον.

α'. 'Ότι οἱ πολεμοῦντες τοὺς ἁγίους ἄνδρας, αἵτινες παιδαγωγοῦσιν εὐσεβεῖς νέους πρὸς τὸν φιλοσοφικὸν βίον, εἶνε χειρότεροι ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρες, αἵτινες ἡμποδοῦν τοὺς ἔβραλους ἀπὸ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ νοῦ τῆς 'Ιερουσαλὴμ.

β'. Σιγισματισμὸς τῶν δικονόμων και ἐμπαϊζόντων τοὺς ἁγίους τοῦτους ἄνδρας, εἰδωλολατρῶν και χριστιανῶν.

γ'. Τὸ τέλος τοῦ Νέρωνος και τὸ τέλος τοῦ Παύλου.

δ'. 'Ότι οἱ πάσχοντες ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ ὠφελοῦνται και βελτιάζονται, ἀπεναντίας δὲ οἱ κακολογοῦντες και κακοποιῶντες αὐτοὺς ζημιώνονται· παραδείγματα ἐκ τῆς 'Ιουδαϊκῆς 'Ιστορίας.

ε'. 'Ότι ὁ Θεὸς ἐξετάζει ὄχι μόνον τὴν πίστιν μας, ἀλλὰ και τὸν τρόπον τοῦ βίου μας.

ς'. 'Ότι ὁ Χρυσόστομος θεωρεῖ τὸν βίον τῆς ἐρήμου ὡφελιμον ἐνεκα τῆς διαφύλαξης τῶν πόλεων, και ὅτι· θὰ νῦνξτε νὰ ὑπάρχῃ τόση εἰρήνη εἰς τὰς πόλεις και ἐμπορίαι, ὅσας και οἱ κάτοικοι τῶν ἐρήμων νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς αὐτάς.

Πρὸς ἑπιστόν πατέρα λόγος δ'.

α'. Ὑπόμνημα τῶν μεταφραστῶν.

β'. 'Ότι ὁ Χρυσόστομος δὲν ἀπορεῖ ἐὰν ξένος κατακρίνωσι τοὺς προτρέποντας πρὸς τὸν μοναχικὸν βίον, λυτεῖται ὅμως ὅταν αὐτοὶ οἱ γονεῖς ἐξεγείρουνται ἀγνοοῦντες τὸ συμφέρον τῶν υἱῶν των.

γ'. 'Ότι ὁ υἱὸς ἀπιστοῦ πατρός, πλοῦσις και περιβλεπτοῦ, πλουσιώτερος και ἐνδοξώτερος και ἀσφαλέστερος και εὐτυχέστερος γίνεται, ἐὰν ἀσπασθῇ τὸν φιλοσοφικὸν βίον, και περὶ τῆσας τὴν τρυφὴν τοῦ πατρικοῦ οἴκου ζῆσῃ κατὰ Χριστόν.

Πρὸς πιστὸν πατέρα λόγος γ'.

α'. 'Ότι εἶνε ἐντροπὴ νὰ ἔχωσιν οἱ πατέρες ἀνάγκην συμβουλῶν· περὶ πραγμάτων, διὰ τὰ ὅποια οὐδὲ οἱ ἄπιστοι δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐντιλογίαν.

β'. 'Ότι βλῇ ἡ φρίκη τῆς κολάσεως εἶνε πρὸ πάντων διὰ

τοὺς πιστοὺς τοὺς ἀδικοῦντας διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς τῶν ἁλλων· και ὅτι ἡ περὶ τῆς ψυχῆς τῶν τέκνων ἀδιοφορία ἀποτελεῖ τὸ κορύφωμα τῆς κακίας και προκαλεῖ και κατὰ τῶν γονέων και κατὰ τῶν κακῶς ἀνατρεφόμενων τέκνων βαρυτάτας τιμωρίας.

γ'. 'Ότι ὁ Θεός, διὰ νὰ εὐκολύνῃ τὴν ἀνατροφήν τῶν τέκνων, ἐνεφύτευσε βελούττωτον εἰς τοὺς γονεῖς τὸ αἶσθημα τῆς στοργῆς, και ὅτι οἱ ἀμελεῖς πατέρες εἶνε χειρότεροι παιδοκτόνων.

δ'. 'Ότι μεγάλη βλάβη τῶν τέκνων εἶνε νὰ καλλιερῶσιν εἰς αὐτὰ οἱ γονεῖς των τὴν ἐπιθυμίαν τῶν χρημάτων και τὸ πάθος τῆς κενοδοξίας.

ε'. 'Ότι ἐντὸς τῶν διεφθαρμένων κοινωνιῶν πλείστοι πειρασμοὶ ἐμβάλλουσιν εἰς πλείστους κινδύνους ἀπωλείας τοὺς νέους.

ς'. Φλογερὸς σιγματισμὸς τῶν ἀκατονομάστων ἀσελγείων, αἵτινες φθείρουσι τοὺς νέους, και ἄεγχος σφοδρὸς τῶν ἀδιοφορούντων γονέων.

ζ'. 'Ότι ἡ ἀρετὴ ὡς ὕγεια τῆς ψυχῆς, εἶνε πολὺ ἀναγκαία εἰς τοὺς νέους· ὁ οἱ χριστιανικῶς φιλοσοφούντες νέοι και τὸν αὐτὸν των ὠφελοῦσι και τὴν κοινωνίαν στηρίζουσιν, οἱ δὲ κατεχόμενοι ὑπὸ τῶν παθῶν και τὸν αὐτὸν των καταστρέφουσιν και τὰ ἀνθρώπινα πράγματα ἀνατρέπουσι.

η'. 'Ότι ἡ τέχνη τοῦ λέγειν και ἡ εὐχλωτία οὐδὲ ὑπὸ τῶν 'Ελλήνων φιλοσόφων ἐθεωροῦντο ζηλευτά καθ' ἑαυτάς, ἐν ᾗ ἡ ἀρετὴ και δι' αὐτῆς λόγου πείθει· και ὅτι, ἀφοῦ κατορθώσῃ τις βίον ἐνάρτερον, τότε δύναται νὰ προσέχῃ και εἰς τὴν τέχνην τοῦ λέγειν.

θ'. 'Ότι ὁ συνδυάζων τὴν τέχνην τοῦ λέγειν και τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς προτιμότερον ἔργον κάμνει, ὅτι δὲ ἀπὸ τὸν ἔχοντα μόνον τὴν τέχνην τοῦ λόγου εἶνε προτιμότερος ὁ ἔχων μόνον τὴν ἀρετὴν· και ὅτι τὸ κέρδος τὸ ἐκ τῆς ἀρετῆς εἶνε ἀσφαλέστερον και ἀνώτερον ἀπὸ τὸ ἔργον τῆς μαθήσεως.

ι'. 'Ότι τὸ Εὐαγγέλιον ἔχει ἴσην ἰσχὺν και διὰ τοὺς μοναχοὺς και διὰ τοὺς λαϊκοὺς.

ια'. Κινδύνοι μοναχῶν και κινδύνοι λαϊκῶν.

ιβ'. 'Ότι οἱ ἀποσιούμενοι μόνον εἰς τὸν Θεὸν και εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ λόγου του ἔχουσι και αὐτοὶ τὴν ἔξοχον τῆς πνευματικῆς πατρότητος, και ὅτι διὰ τῆς ἀγαθοεργίας διαθέτουσιν ἀσφαλέστερον τὴν πατρικὴν κληρονομίαν.

ιγ'. 'Ότι οἱ ἀοθενέστεροι χαρακτηρῆς ἔχουσιν ἀνάγκην πρωΐμου ἀπομονώσεως, διὰ νὰ γίνῃται ἰσχυρότερα ἡ χριστιανικὴ μόρφωσις τοῦ ἕθους των, και ὅτι οἱ γονεῖς, μέχρις οὗ τοὺς λάβωσιν ὁπίσω, δύνανται νὰ τοὺς ἐπισκέπωνται εἰς τὴν ἐρημίαν των.

ιδ'. 'Ότι καθὼς εἰς ὅλους τοὺς ἀγῶνας και τὰς βιοτικὰς ἐπιχειρήσεις, τοιοῦτοτρόπως και εἰς τὴν χριστιανικὴν ἀσκήσιν τῶν νέων δὲν ἐπιτυγχάνουσι μὲν ὅλοι, ἀλλ' οἱ διακρινόμενοι λαμπρύνονται ἐξαίρετως.

ιε'. 'Ότι μέγας ὁ μισθὸς τῶν γονέων, ἂν βοηθήσωσι τοὺς υἱοὺς των εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν φιλοσοφίαν, φοβερὰ δὲ ἡ εὐ-

θύνη των ἂν ἀντιταχθῶσιν εἰς τὰς ἱερὰς κλίσεις τῶν τέκνων των.

Σύγκρισις βασιλῆως και μοναχοῦ.

'Ότι και ὑπὸ ἐποψιν ἐξουσίας ἀληθοῦς, και δυνάμειος, και ἀνέσεως, και ἀπολαύσεως ὕπνου, και συναναστροφῆς, και σεβασμοῦ, και ἀγάπης, και εὐεργετικότητος, και σωτηρίας, και τιμῆς, ὁ μοναχὸς ὁ ταπεινὸς και πρῶς και ἡσυχος και ἡμερος, εἶνε ἀνώτερος ἀπὸ τὸν φέροντα τὴν πορφύραν και ἀπὸ τὸν χρυσοστόλιστον και ἐπὶ ἀμαζῶν ἐπιδεικνυόμενον πλούσιον. (ἀκολουθεῖ)

Η ΥΓΕΙΑ ΤΩΝ ΚΟΡΑΣΙΩΝ

Μετὰ ζήλου ἤρχισε νὰ καλλιερῆται και εἰς τὰ σχολεῖα τῶν θηλέων ἡ γυμναστική.

'Η α' Ἀνάπλασις δὲν θὰ κατακρίνῃ τὸ μέτρον τοῦτο· κόρη ἢ γυνὴ μὲ εὐπαθεῖ σωματικὸν ὀργανισμόν εἶνε ὀλιψς, ἐνίοτε δὲ και συμφορὰ τοῦ οἴκου. Θέλει ὅμως νὰ δείξῃ ἡ α' Ἀνάπλασις ὅτι ἡ γυμναστικὴ τῶν σχολειῶν, ἂν δὲν συντρέξουν και ἄλλοι ὅροι, δὲν ἀρκεῖ, διὰ νὰ καταστήσῃ τὰ σώματα τῶν κορασίων εὐτονα και ἰσχυρά.

Ποιοὶ οἱ ὅροι οὗτοι;

Α'.) Νὰ ᾔνη ἰσχυρὰ τὰ σώματα τῶν γονέων των και ὄχι ἐξηνητλημένα ἀπὸ τὴν ἀκολασίαν, ἀπὸ τὴν μέθην, και ἀπὸ τὰς λοιπὰς ἀταξίας τοῦ βίου· διότι κοράσιον, τὸ ὁποῖον φέρει ἐκ κοιλίας μητρὸς τὰ σπέρματα τῆς καταπονήσεως και τῆς νόσου, σπανίως θὰ δυνήθῃ ν' ἀπαλλαγῇ τῆς βασανιστικῆς ἐπιρροῆς των διὰ τῆς κατόπιν γυμναστικῆς ἐπιμελείας.

Β'.) Νὰ τρέφονται τὰ κοράσια ἀπλῶς και νὰ συνειθίζονται ὁ στόμαχος των εἰς πᾶν εἶδος φαγητῶν· διότι ἡ τρυφή και ἡ πολλὴ στομαχικὴ λεπτότης δὲν ἀφήνει τὴν γυμναστικὴν νὰ ἐπιδείξῃ τὴν εὐεργετικότητά της, ἡ καταστρέφει σὺν τῷ χρόνῳ τὰ ἀγαθὰ αποτελέσματά της.

Γ'.) Νὰ ἐνδύονται τὰ κοράσια κατὰ τρόπον ἀνεπὸν, ὅστις νὰ μὴ συμπίεζῃ και τυραννῇ τὰ σώματά των· διότι ἐφόσον ὁ κορσὲς ἀποτελῇ τῶν γυναικῶν τὸ σέμνωμα και τῶν κορασίων τὸν φλογερὸν και ἀκοίμητον πόθον, ἡ ἐκ τῆς γυμναστικῆς ὠφέλεια θὰ ᾔνη ὅλως προσωρινή, ἐπειδὴ ἡ μωρὰ και ἀκαλαίσθητος φιλαρέσκεια θὰ φθείρῃ, ὅτι προήγαγεν ἡ ἐν τοῖς σχολείοις σωματικὴ ἀσκήσις.

Δ'.) Νὰ θεωροῦν αἱ κόραι τιμὴν των τὸ νὰ ἐπιδίδωνται εἰς τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας, αἵτινες εἶνε ἐν εἶδος συγνῆς γυμναστικῆς· διότι κοράσια καθήμενα μόνον, φλυαροῦντα και σκοτώνοντα ἐν ἀργίᾳ τὸν καιρὸν των, φοδοῦμενα δὲ και ἐντρεπόμενα τὸ σάρωμα, τὸ μαγεῖσμά, τὸ πλῆσιμον πιέτων και τὰ λοιπὰ οἰκιακὰ ἔργα, γρήγορα θὰ καταστήσῃ χαῦνον και ἀσθενὲς τὸ σῶμά των, θὰ ἐπιτείνωσι δὲ τὴν ἀσθενικότητά του διὰ τῶν ποικίλων ψυχικῶν νόσων, τὰς ὁποίας προκαλεῖ ἡ ἀργία και ὁ ῥάθυμος βίος.

Ε'.) Νὰ ἀποκτήσωσι τὰ κοράσια τὴν ἡθικὴν ἐκείνην δύ-

ναμιν, τὴν ὅποιαν δίδει ἡ χριστιανικὴ ἀνατροφή καὶ ἡ χριστιανικὴ ἀντίληψις τῶν πραγμάτων τοῦ βίου· διότι τὸ ἥθικόν ἐπιδρῶ σπουδαίως εἰς τὸ φυσικόν, ψυχὴ δὲ ἀρρυθμίζεται, ἐρημος ἰσορροπίας, καρτερίας καὶ γενναιότητος, ὑποκαμένη εἰς διαταραχὰς καὶ κλυδωνισμοὺς παθῶν, κατ' ἀνάγκην οὐκ ἐπιδείξει καὶ εἰς τὸ σῶμα τὰ φθοροποιὰ ἔχνη τοῦ ἐσωτερικοῦ καμάρτου καὶ τῆς ἐνδον ἀκαταστασίας.

Ἐὰν οἱ γονεῖς, οἱ διδάσκαλοι, ἡ πολιτεία θέλωσι σπουδαίως νὰ ἐξυπηρετήσωσι τὴν ὑγείαν τῶν κεραιῶν, ἀφελουσι νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τῶν, ὅτι ἄνευ τῶν ἀνωτέρων ὄρων ὁλοι τῶν αἱ προτιθέσθαι διὰ μόνης τῆς μεθόδου τῶν γυμναστικῶν παραγγελημάτων θὰ εἶνε κόπος ἀνωφελής, ὅστις θ' αὐξήσῃ ἀπλῶς κατὰ μίαν ἀκόμη τὰς παρ' ἡμῖν ἀπογοητεύσεις καὶ ἀποτυχίας.

Η ΑΠΛΟΤΗΣ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

Ὡς νὰ μὴ φθάνουν τόσαι θλίψεις, ἀναπόσπαστοι ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινον βίον, καταλαμβάνόμεθα πολλοὶ ἀπὸ τὴν μανίαν τοῦ νὰ πολλαπλασιάσωμεν καὶ ἐπιτείνωμεν τὰς στενοχωρίας μας, παραπονούμενοι εἴτα κατὰ τοῦ κόσμου, ἐνίοτε δὲ καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ἡ πηγὴ τοῦ κακοῦ κεῖται εἰς τὸν ἑαυτόν μας.

Ὁρμῶμεν πρὸς τὴν τρυφὴν καὶ τὴν μαλθακότητα, νομίζοντες ὅτι αὐταὶ καθιστῶσιν εὐχάριστον τὴν ζωὴν, καὶ θεωροῦμεν ὡς ἀντικείμενα ἀνάγκης πράγματα, ἡ περὶ τῶν ὁποίων μέριμνα ἰδιάζει εἰς φυγὰς δουλικὰς καὶ ἀνελευθέρους.

Ὅτῳ θεωροῦμεν ἄξιον θρήνου καὶ αἰσχυρὸν· τὸ ὅτι ἔχομεν λάμπαν τοῦ τραπέζιου μόνον, καὶ ὅχι κρεμαστήν, τὸ ὅτι ἔχομεν καρέκλαις μόνον, ὅχι δὲ καὶ πολυθρόναις, τὸ ὅτι τὰ προσκεφάλαιά μας εἶνε γεμῆτα μὲ μαλλὶ καὶ ὅχι μὲ βομβίξιν, τὸ ὅτι εἴμεθα ἡναγῆκαυμένοι νὰ φαινόμεθα εἰς βίβαδι καὶ ὅχι εἰς ἀμάξια εὐπρεπῆ, τὸ ὅτι ταξιδεύομεν εἰς τρίτην θέσιν τοῦ σιδηροδρόμου, τὸ ὅτι δὲν φοροῦμεν βελόδαν οἱ ἄνδρες, καὶ ὅτι δὲν ἔχουν ὁλόκληρον ὀρνιθῶνα εἰς τὰ καπέλλα τῶν αἱ γυναῖκες, τὸ ὅτι ἡ περίστασις μᾶς βιάζει νὰ φάγωμεν εἰς μαγειρεῖον καὶ ὅχι εἰς γκαρσονοβριθὸς ξενοδοχεῖον. Καὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι προτιμῶσι ν' ἀποθάνουν ὀρθοὶ παρὰ νὰ φωραθοῦν καθήμενοι εἰς κάθισμα χωριάτικο, καὶ νὰ ξεποδαριασθοῦν παρὰ νὰ φωραθοῦν ἐπάνω εἰς γαϊδουράκι.

Ἄλλ' ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπραττεν ἄλλως. Εἰς τὴν ἐξοχὴν στρώνεται κάτω στὰ χορτάρια καὶ παραγγέλλει οὕτω νὰ καθίσουν καὶ τὰ πεινῶντα πλήθη. Εἰς τὰ ὄρη κάθηται ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους. Μίσα εἰς τὸ πλοῖον κοιμᾶται μὲ τὴν ἀπλότητα σκληραγωγημένου ναύτου. Εἰς τὴν πηγὰδι τὸ παρὰ τὴν Σιχάρ, κοπιᾶσμένους καὶ ἀναμμένους ἀπὸ τὴν ζέσθην, ἀναπαύεται κατὰ γῆς. Καὶ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα εἰσέρχεται ἐπάνω εἰς πῶλον ὄνου. Οὕτω δὲ μᾶς ἐδῶκε παράδειγμα ἀπλότητος καὶ φυσικότητος βίου, ἥτις πρέπει ν' ἀγαπηθῇ ὑπὸ πάντων, ὅσοι θέλωσι νὰ ζῶσιν ἐν βιοτικῇ ἐλευθερίᾳ καὶ νὰ αἰσθάνωνται τὴν ἀγνὴν ἡδονὴν, τὴν ὅποιαν παρέχει βίος, ὅσην τὸ δυνατόν φυσικώτερος καὶ ἀνεπιτήδευτος.

ΠΛΗΡΗΣ ΣΕΙΡΑ ΤΟΜΩΝ "ΑΝΑΠΑΞΕΩΣ", δώδεκα ἐν ὅλῳ ἑτῶν πέμπεται πρὸς τοὺς αἰτοῦντας ἀντὶ δρ. τριάνοντα ἐν τῷ ἑωτερικῷ, καὶ φρ. χρ. τριάνοντα ἐν τῷ ἑξωτερικῷ, προπληρωτέων ἀπαριθμῶν, καὶ μὲ τὰ ταχυδρομικὰ εἰς βάραι τῶν ἀγοραστῶν. Εἰς τοὺς τόμους τούτους εὐρίσκει ὁ ἀναγνώστης θαυμάσιον πλοῦτον ἄρθρων καὶ πραγματειῶν, ὅστις σπουδαϊότατα ἐπέδρασεν εἰς τὴν καταπολέμησιν τῶν ἀτεθῶν θεωρημάτων τοῦ ὕλισμου καὶ προήγαγε καὶ ἔπαιν τὸ ἑλληνικὸν τὸ συναίσθημα τῆς πίστεως καὶ τῆς εὐσεβείας.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀνταποκριτὴς ἐν Κωνσταντινουπόλει διὰ τὴν διδασκίαν τῆς νεοελληνικῆς μεταφράσεως τῶν Ἀπὸν τῶν τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου εἶνε ὁ κ. Γεώργιος Καψαλίδης, ἐν Ἀσμί Ἀλτὶ τῆς Σταμπούλ, Χάνι Παπάζογλου, ἀριθ. 27.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀνταποκριταὶ τῆς «Ἀναπάσεως» νὰ δηλώσωσιν ἡμῖν τίνες τῶν συνδρομητῶν δὲν ἐπλήρωσαν ἀκόμη τὰς συνδρομὰς τοῦ 1899, ὅπως παύσωμεν τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴν τοῦ φύλλου· παρακαλοῦνται ἅμα ὅπως ἐπιδίδῶσι δραστηρίως τὴν εἰσπραξίν τῶν συνδρομητῶν τοῦ τρέχοντος ἔτους.

Ὡσαύτως παρακαλοῦνται οἱ ἀνταποκριταί, ὅσοι τυχόν βλέπουσιν ὅτι ἡ Διεκπεραίωσις τοῦ Γραφείου μας πέμπει φύλλα πρὸς παραιτηθέντας συνδρομητὰς ἢ δὲν πέμπει πρὸς ὑπάρχοντας συνδρομητὰς, νὰ μᾶς γνωστοποιήσωσι τοῦτο τὸ ταχύτερον. Ἐπίσης παρακαλοῦνται νὰ μᾶς γνωστοποιήσωσι τίνων συνδρομητῶν εἶνε τυχόν τυπωμένα τὰ ὀνοματεπώνυμα ἐσφαλμένως, διὰ νὰ τὰ ἀνατυπώσωμεν ὀρθῶς.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ 14 Μαΐου

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. 9'. 1—38.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πρὸς. 12'. 16—35.

Κυριακὴ 21 Μαΐου

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. 12'. 1—18.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πρὸς. Κ'. 16—17 καὶ 28—31.

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ

Εἰς τὰς ΔΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΑΞΕΩΣ",

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον

Ὡρ. 8 — 9 μ. μ.

Σαββάτῳ 13 Μαΐου Μ.χ. Ἱ. Γαλανός

Κυριακῇ 14 » Μ.χ. Ἱ. Γαλανός

Ἐν Πειραιεὶ

ἐν τῷ Ζαννεῖῳ Ὁρῶ ἀνοτροφείῳ

(τὴν Κυριακὴν ὥρ. 4—5 μ. μ. τὴν Πέμπτην 8—9 μ. μ.)

Σαββάτῳ 13 Μαΐου Γεώργιος Μαιερὴς

Πέμπτη 18 » Ἀρχιμ. Παν. Χ. Δουληγέρης